15/09/2020

Το φάρμακο της προσευχής

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ο Γέροντας μου είχε φύγει από την ζωή και ανέλαβα πολλές ευθύνες. Κάποτε είχα ένα πολύ μεγάλο πειρασμό εξωτερικό, πολύ άσχημο. Από πουθενά φως, από παντού ήταν απειλητικά όλα.

Εκείνη την δύσκολη και σκοτεινή ημέρα γονάτισα και παρακάλεσα πάρα πολύ θερμά. Μια ακτίνα φωτός ήλθε και μου έδωσε στην καρδιά μου την πληροφορία: «Ο πειρασμός αυτός θα λήξη. Μη φοβού!».

Αμέσως απλώθηκε η γαλήνη και η ηρεμία στην ψυχή μου. Πράγματι το αποτέλεσμα ήταν ότι έληξε ο πειρασμός με μεγάλη ωφέλεια, πάρα πολύ μεγάλη ωφέλεια. Όταν ο άνθρωπος τον κάθε πειρασμό τον υπομένη με προσευχή, καρτερία, αγώνα και δώση εκεί όλο τον εαυτό του, τελικά θα υποχωρήση και η νίκη θα αποδοθή στον Χριστό.

Γιατί μόνον ο Χριστός νικά αυτούς τους μεγάλους πειρασμούς. Αλλά εμείς είμεθα αδύναμοι άνθρωποι κι έχουμε τα μάτια της ψυχής μας κλειστά. Δεν βλέπουμε πίσω από κάθε πειρασμό τι κρύβεται. Κρύβεται μεγάλη ωφέλεια.

Ο Άγιος Ανδρέας ο δια Χριστόν σαλός, όταν ο Χριστός τον είχε καλέσει σ’ αυτήν την εργασία, δηλαδή να κάνει τον σαλό, να υβρίζεται, να χλευάζεται, να

πτωχεύση, να υποφέρη, κ.λ.π., ήθελε πρωτίστως να τον πληροφορήση ότι ήταν δικό Του θέλημα να εργασθή την σαλότητα αυτή. Σαν παιδί νεαρό, που ήταν, είχε πόθο να μαρτυρήση για τον Θεό, αλλά τότε δεν υπήρχε μαρτύριο. Σκεπτόταν πως να ευαρεστήση στον Θεό και με τις σκέψεις αυτές αποκοιμήθηκε.

Τότε βλέπει ένα στάδιο, όπου γινόταν αγωνίσματα. Από την μία πλευρά ήταν άγιοι άνθρωποι λευχείμονες κι από την άλλη μαύρα δαιμόνια. Και σηκώνεται ένας μεγάλος πειρασμός, ένας διάβολος στην θεωρία μεγάλος, που μιλούσε υπερήφανα, εγωϊστικά κι απειλητικά εναντίον των λευχειμόνων αγίων ανθρώπων. Μεταξύ τους οι άγιοι έλεγαν:

«Εγώ πάλεψα μαζί του την τάδε χρονολογία, άλλος την τάδε, άλλος με μαρτύριο, άλλος με ομολογία, άλλος με άσκησι, άλλος με αρετή κ.λ.π. Τώρα ποιος μένει να παλαίψη μαζί του;»

Κι ακούγεται φωνή:

«Ο Ανδρέας!»

Μόλις ο Ανδρέας είδε τον πειρασμό έτσι μεγάλο, στην αρχή φοβήθηκε. Τότε είδε να κάθεται σ’ ένα τραπέζι ένας νεαρός και να λάμπη γύρω όλος ο τόπος από φως. Επάνω στο τραπέζι είχε δύο στεφάνια. Το ένα στεφάνι ήταν από μαργαριτάρια κι από χρυσά και το άλλο ήταν από άνθη του ουρανού. Πήγε κοντά του και λέγει:

– Πόσο τα πουλάς αυτό;

– Νεαρέ μου, αυτά δεν αγοράζονται με χρήματα αυτού του κόσμου. Αγοράζονται με την πάλη με εκείνον τον μαύρο. Όποιος παλαίψη μαζί του και τον νικήση, τα παίρνει και τα δύο.

– Εγώ θα παλαίψω να τα πάρω.

– Αφού θέλεις να παλάιψης, έλα μέσα να σου διδάξω την πάλη.

Κι άρχισε να τον διδάσκη, πως να παλαίψη με τον μαύρο και του λέγει:

– Όταν σε φέρη γύρω-γύρω, τότε χτύπησε τον σταυροειδώς και θα τον νικήσης.

Προχωρεί, τον καλεί σε πάλη κι αρχίζει ο αγώνας. Στην αρχή φαινόταν να νικά ο διάβολος, αλλά μετά ενθυμούμενος τον τρόπο της πάλης, που του είχε διδάξει ο Κύριος, τον χτύπησε σταυροειδώς και τον νέκρωσε. Τότε οι λευχείμονες τον πήραν στα χέρια σαν νικητή και τον πήγαν στον Κύριο και ο Κύριος του έδωσε τα δύο στεφάνια λέγοντας:

– Από του νυν γίνε δι' Εμέ σαλός, πτωχός, ρακένδυτος και θα σε αξιώσω της Βασιλείας Μου.

Από τότε του δόθηκε μία χάρις, να μπορή να κάνη τον σαλό δια τον Χριστόν κι έγινε πτωχός και ρακένδυτος και τελικά κέρδισε το στεφάνι της νίκης.

Με τις τρικυμίες της ζωής μαθαίνουμε εκ πείρας της προσευχής την μεγάλη ωφέλεια, την λύτρωσι. Χωρίς προσευχή δεν δυνάμεθα να αντιμετωπίζουμε την σφοδρότητα της τρικυμίας.

Τα μποφώρ σηκώνονται συνεχώς από θλίψεις, στενοχώριες, βάσανα ή από τα παιδιά και τους συζύγους, τους συγγενείς, ή τα οικονομικά, τις ασθένειες, τα δαιμόνια, τα πάθη μας. Κάθε στιγμή έχουμε πειρασμό και φουρτούνα μεγάλη ή μικρή.

Τότε χρειαζόμεθα αμέσως το φάρμακο της προσευχής. Να γονατίζουμε, να σηκώνομαι τα χέρια μας, να ικετεύουμε, να δεώμεθα και να κλαίμε και ο Θεός θα απαντά από τον ουρανό. Να μην απελπιζώμεθα, όταν τα μαύρα κύματα της ζωής μας απειλούν. Όλα κατευνάζονται, όλα ισοπεδώνονται.

Απόσπασμα από το βιβλίο: «Η τέχνη της σωτηρίας (Ομιλίαι)
Τόμος Β'» – Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου,
Έκδοσις Ιεράς Μονής Φιλοθέου, Άγιον Όρος, 2015, σελ. 166-169